

Geert van Istendael

Het lijk in de boomgaard

Een Brusselse satire

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Voor mijn geliefde Brussel,
een afscheidscadeautje

Commissaris Klufft dreef zijn niet geringe gewicht de trap op van commissariaat Brussel-Zuid, stortte door de gang en brak binnen in een kamer die een soort landschapsbureau moest voorstellen. Mevrouw Boon, kort, kwaad, donker, secretaresse, biechtmoeder, harde schijf, bazin boven alle bazen, riep achter haar omwalling van sansevieria's.

'Weer eens gehaast voor de verandering? Het is wel nog geen acht uur, maar voor één keer heb je gelijk. Telefoon voor jou. Ik schakel door. Berber zo te horen. Een landgenoot.'

Ze heette eigenlijk Aziza Ouriaghli, maar iedereen zei Boon, zijzelf in de eerste plaats, de naam van haar man, het bekte toch wat beter. Klufft stoomde zijn kantoortje in, trok het blaadje zondag 13 september 2015 van zijn geliefde scheurkalender De Druivelaar af, frommelde het papiertje op, keilde het naast de prullenmand, las op maandag 14 september 2015 *Fruit verspreidt tijdens het rijpen ethyleengas*, fronste de wenkbrauwen, plofte in zijn piepende draaistoel en groef tussen zijn papieren naar het vaste telefoontoestel dat ergens in de diepte rinkelde.

'Politie Brussel-Zuid. Met Klufft,' baste hij. 'Wat zegt u? Wát? Een lijk in een boomgaard? In Brussel? Wie wilt u eigenlijk voor de gek houden?'

Aan dat Frans te horen, eerste, misschien tweede generatie, schatte Klufft.

'Waar precies? Ja, meneer, we doen het nodige. Welke straat

zei u? We zijn al onderweg. Nergens aankomen, meneer, vooral nergens aankomen. Dank u, meneer. Dank u zeer. Naam. Adres. Ja, dank u, meneer, ik noteer. Wacht even, wat is uw achternaam?’

Kluft krabde een balpen uit de borstzak van zijn pak en schreef op de achterkant van een enveloppe terwijl hij de hoorn op het toestel mikte. Boussatta.

Hij combineerde: boomgaard, politiezone Brussel-Zuid, adres Boussatta. Tel op, verhef tot de derde macht, trek integraal. Dat kon alleen maar Neerpede zijn.

Kluft vloekte tegen zijn bureaulamp.

‘Waar blijft die verdomde Demir nou weer? Dat noemt zich inspecteur en kan niet eens op tijd komen.’

Hij haalde een pakje sigaretten groene Tigra boven. Stopte het weer weg. Nee, ik mag er hier geen opsteken. Nog maar een paar jaar geleden hing zijn hok om halfnegen ’s morgens vol blauwe damp. Als hij niet op pad was, tenminste.

‘Bellen dan maar. Luiwammes.’

Tuut. Eén keer. Twee keer. Drie keer.

Wanneer gaat Zijne Hoogheid Inspecteur Ali Demir zich verwaardigen zijn nederige dienaar commissaris Kluft te antwoorden aan de telefoon? Beleven we het nog, lamzak? Wat een geluk dat ik van de ouwe stempel ben. Ik laat vijftien keer bellen.

‘Met inspecteur Demir.’

Met een honderdkoppig Italiaans mannenkoor zul je bedoe-
len. Gebrul stormde Klufts oor binnen.

Chi del gitano i giorni abbeeeeella!!!

‘Man! Ali! Verdomme toch! Wanneer ga je nu eens eindelijk ophouden met die belachelijke opera? Jij met je Puccini altijd!’

Het mannenkoor zweeg. In één snelle beweging gewurgd door de knop van de cd-speler.

‘Verdi, baas, Verdi. Il Trovatore. Je zult het nooit leren.’

‘Ik wil het ook helemaal niet leren. Geef mij maar Aznavour. Waar zit je in godsnaam?’

‘In de auto. Bij het Weststation.’

‘Dan kom je me oppikken, hier voor het bureau. En een beetje snel. We hebben een dooie. In een boomgaard nog wel.’

‘Dat lijkt me meer iets voor het Pajottenland.’

‘Niks Pajottenland. Het is hier in Brussel te doen. In Neerpede.’

‘Is dat niet aan de uitkant van Anderlecht? Waar die sportvelden liggen?’

‘Klopt, maar die liggen er nog maar pas. Alla, een jaar of tien. Twintig. Neerpede, dat zijn akkers en weiden, enfin, je zult het wel zien. Ik kom alvast naar beneden. Zet het blauwe licht op.’

Commissaris Kluff wandelde om de drie sansevieria’s heen waarachter mevrouw Boon zich had verschanst.

‘Aziza, we hebben een lijk in Neerpede. Inspecteur Demir en ik gaan kijken. Stuur iedereen er onmiddellijk op af. Hier is de straat. Het is in een boomgaard, ja, daar kijk je raar van op, maar dat hebben ze in Neerpede, boomgaarden. Ik ga nú naar beneden, er is haast bij.’

‘Haast? Om je de kanker te smoren zeker,’ zei mevrouw Boon en ze riep hem na: ‘Kluff! Je vlag hangt halfstok!’

Hij wroette zijn overhemd in zijn broek, intussen dolf hij naar zijn sigaretten. Struikelde de trap af.

‘Getver, ik zal ze toch niet boven... Ha, hier.’

Hij stapte de stoep op en zoog zijn longen vol Tigra. Dat was beter dan Puccini. Een Turk die stapelgek is op belcanto, wat zullen ze nog allemaal uitvinden? Belg, Kluff, mompelde

hij. Zoals ik. Zoals Aziza. Anders konden ze hier nooit bij de politie werken.

Een blauw licht op een rode Fiat 600 kwam aangejankt uit de verte. Stopte met gierende remmen. Inspecteur Demir combineerde de spectaculairste uitspattingen van de Istanboelse en Napolitaanse rijstijl. Die laatste had een Italiaanse vlam hem bijgebracht, ooit. Hij had een tijd in Napels rondgehangen voor hij in Brussel inspecteur werd. Ik rijd met grandezza, placht hij te zeggen. Weer zo'n operawoord, vond Klucht, maar hij moest toegeven, inspecteur Demir botste nooit. Zijn karretje zou trouwens geen enkele klap overleven. Hoe hij dat stuk minderwaardig blik ieder jaar weer door de technische controle gesleept kreeg, wilde je niet weten. Smeergeld, flessen Cinzano, abonnementen op meeneem-pizzeria's, vindingrijk was hij zeker, de schoft.

Klucht slikte manmoedig terwijl hij zijn vijfnegentig kilo in de Fiat propte. Gelukkig hoefde hij zijn sigaret niet weg te gooien, hij had nog maar drie trekken binnen, de asbak in deze auto bevond zich permanent onder een peukenheuvel. Je zag dat bijna nergens meer.

'En, baas, vertel. Waar wonen de boeren van Brussel?'

'Je rijdt naar de Prins van Luiklaan, helemaal aan het begin heb je daar dat restaurant, enfin, hotel, op de Ninoofsesteenweg. Maar daar moeten we niet zijn...'

'Waar dan wel?'

'We moeten ergens linksaf slaan en dan weer rechts. Weet ik veel hoe al die straten heten. Rij maar, het wijst zichzelf wel uit. Ik bedoel, ik wijs het je wel.'

Inspecteur Demir trok met zijn lippen een sigaret uit zijn pakje Yes, zwart en wit dat pakje, zoals zijn overhemd en zijn leren jekker, stijl kortom, alles Italiaans natuurlijk, op het pakje

stond: *il fumo uccide*. Roken is dodelijk. Daar hielp maar één middel tegen: broederlijk tegen elkaar op dampen. Het kon geen kwaad, het zijraam stond open, ondanks de frisse septemberochtend. Zo kon ook de muziek verwaaien.

Ze reden vast in de ochtendspits. Muurvast. Naast hen torende een SUV, ook met open ramen. Bassen bonkten. De bestuurder: schedel glad geschoren, zwart T-shirt waarop in gotische letters Gothic Metal Blutnacht, runeteken op voorarm getatoeëerd. Hij bekeek hen van opzij. Grijns.

Ali grijnsde terug en draaide de knop op maximum. Het koor gooide alle remmen los.

Arpa d'or dei fatidici vahahati!!!

Gothic Metal Blutnacht stapte uit.

‘Zet dat ding af, siste Klucht. Straks slaat hij je tot moes.’

Steekt zijn kale kop naar binnen.

‘Waw, kerel! Keineige muziek, zeg! Gewoonweg fak! Wat is dat voor een band?’

‘Opera, makker. Verdi. Nabucco heet dat nummer. En aa bee uu see see oo. Verdi is de max, makker!’

Inspecteur Demir stak zijn duim omhoog. De file trok zich op gang. De Fiat kreunde vooruit.

‘Heb je het gehoord, baas? Verdi is gewoonweg fak. Zo brengen wij stap voor stap het Vlaamse volk de beschaving bij.’

Klucht hield zijn mond. Zijn maag slalomde met de auto mee. Waarom ontbeet hij ook nooit? Hij wilde zijn das lostrekken, maar die zat al los.

‘En nu rechtsaf, Itterbeekselaan.’

‘Was het niet links, baas?’

‘Rechts zeg ik je. Niet tegenspreken, ik ben hier thuis. We

zijn op de Itterbeekselaan. Aan het eind een paar meter naar links en dan rechts naar de brug.’

‘Rijden we over het kanaal?’

‘Maar nee, ezel, over de snelweg naar Parijs. Ben jij geboren in Brussel of niet?’

‘In Sint-Joost ten Node, om precies te zijn. Geef nou toe, dat is helemaal de andere kant van de stad.’

‘Ik ben van deze kant. Van Neerpede zelf. Eigenlijk ben ik helemaal geen jongen van de stad. Toen ik klein was, liepen wij achter de koeien en kropen we in de appelbomen. Wij hielden kippen thuis.’

‘Wij ook.’

‘Kippen? In Sint-Joost? Daar hebben ze toch geen tuinen!?’

‘Haha. Dat denkt iedereen. Wij hadden een tuin van vijftig meter. In het midden van Sint-Joost. En wij waren lang niet de enige. Mijn vader is nu bijen beginnen te kweken.’

‘Bijen? In Brussel? Een goede raad, inspecteur. Je mag liegen zoveel als je wilt, maar je moet het altijd waarschijnlijk houden.’

‘De waarheid is zelden waarschijnlijk. Mijn vader kweekt zijn bijen op zijn plat dak. Wil je geen pot honing? We hebben verschillende smaken. Diesel. Asfalt. CO₂.’

‘Nee, dank je. Ik rook al sigaretten. Dit weggetje hier.’

‘Dát!? Maar dat is een zandpad!’

‘Je vergist je. Er liggen nog kasseien. Uit de middeleeuwen waarschijnlijk, maar toch.’

Ze reden tussen de velden.

‘Niet te geloven. Hier zit je wel helemáál bij de boeren. Ben je zeker dat het hier nog Brussel is, baas?’

‘Honderd procent. Anders reden we hier niet.’

‘Ook al waar.’

Inspecteur Demir legde Verdi het zwijgen op.

‘Ben je zo onder de indruk? Ze hebben hier gewoon koeien, hoor.’

‘Niks van. Daar staat een paard. Maar het is... Kijk, in Brussel kun je alles verwachten. Maar dit...’

‘Ja, Neipei,’ zei Kluft in zijn platste Brussels.

‘Nei wat?’

‘Neerpede in het Nederlands. Links hier.’

Dat plat Brussels kon hij maar beter reserveren voor zijn vrouw.

‘Daar, baas, dat zijn auto’s van bij ons. Ze zijn ons voor.’

‘Moest jij maar sneller zijn. Aziza heeft de hele bende opgebeld. Het zal dan wel hier zijn, zeker? Maar ik zie nergens een boomgaard.’

‘Misschien achter die heg.’

2

De heg was ongewoon hoog, op zijn minst twee en een halve meter, schatte Kluft. Ali glipte onder een blauw-wit gestreept plastic lint door. Kluft moest op zijn hurken. Zijn vetlagen waren niet erg plooibaar.

Ze stonden in een wei vol fruitbomen, hoogstam en halfstam, de takken bogen door van de appels en peren, ander fruit kon je niet zien, toch niet vanop de plek waar ze zich bevonden, het grondstuk was op zijn minst vijftig meter diep. Rechts, tegen de heg aan, bevond zich een houten keet. Wetsdokter Huyghe stond in het deurgat. Hij woonde in een zijstraat van de Itterbeekselaan, kon hier naartoe fietsen als het ware, maar hij prefereerde zijn Mercedes. Je zag dokter Huyghe zijn vierenzestig jaar niet aan. Donkerblond, rijzig, kaarsrecht. Hij keek

hun richting uit door zijn goudomrande brillette. Zo voddig Kluft, zo perfect uitgedost was dokter Huyghe, beige blazer met discrete ruit, donkergrijze pantalon, rood gestreept overhemd, jagersgroene stropdas. Hij vond het beneden zijn waardigheid het voorgeschreven witte beschermepak aan te trekken.

‘Mon cher Cloufte,’ riep hij, ‘vous voilà enfin!’

Dokter Huyghe wist dat Kluft en Demir op de Nederlandse taalrol stonden, maar daar trok hij zich geen zier van aan. Alle Vlamingen spreken Frans, dat was een dogma zo onwankelbaar als voor de paus de maagdelijkheid van Maria, ils ont tous la bosse des langues, ze hebben allemaal een talenknobbel, wist dokter Huyghe, en daarbij, in zijn functie stond je boven taalexamens, dat kreeg je hem niet uit het hoofd gepraat. Zijn eigen naam sprak hij uit als Wiezje en hij begroette Kluft ritueel met mon cher Cloufte.

‘Kluft,’ snauwde Kluft. ‘Rijmt op vernuft’.

‘Dat is Japans voor mij. Maar ter zake. De dode ligt hier binnen. Ze hebben het lijk versleept, vrees ik.’

‘Godverdomme,’ zuchtte Kluft.

Dat was het enige woord Nederlands dat dokter Huyghe wél begreep. En uitsprak, zij het gruwelijk verminkt.

‘Kotferdoom, c’est le cas de le dire, wat je zegt.’

‘Wie heeft hem versleept?’

‘De buurman.’

‘Ali, spoor de buurman op en vraag hem uit. Niet te vriendelijk zijn.’

Ze betraden het hok. Het was binnen ruimer dan je van buiten af zou vermoeden. Toch kon je het niet groot noemen. Het lijk lag als een heuvelrug op de vloer. Langs de wanden rekken, een werkbank, een oude keukentafel.

Man, niet al te dik, dikke beige trui, kaki tuinbroek, kleren

nat zo te zien, had het geregend? Grijs, gemillimeterd haar, zestig jaar, misschien vijfenzestig, maar kijk uit, Klucht, moord verouderd een gezicht. En dan die snee. Dwars door het strottenhoofd. Horizontaal.

‘Godverdomme,’ herhaalde Klucht. ‘Ik heb er al veel gezien, maar dit is toch het betere werk.’

‘Moet een vlijmscherp mes zijn geweest,’ zei Huyghe. ‘Maar dan werkelijk scherp.’

Klucht zag een zeis hangen tegen de wand. Het staal glom. Geen spatje, geen vlekje. Huyghe volgde zijn blik.

‘Nee, die niet,’ zei de dokter. ‘Hij heeft het moordwapen nog niet gevonden.’

‘Is hij hier nog ergens?’

‘Zal wel.’

Klucht stapte naar buiten.

Hij. Iedereen wist wie hij was.

Noël Vercruysse, bijgenaamd de Indiaan. Zelfs Winnetou kon geen sporen zoeken als Vercruysse, laat staan de minder begaafde roodhuiden. Vercruysse, die Nederlands sprak met een West-Vlaamse tongval zo dik als de varkens uit zijn provincie, die na elke drie woorden hoow of awwà zei, die altijd alles had gezien, gehoord, geroken desnoods, die, wanneer hij een spoor beet had, je aankeek met ogen zo levendig als die van een afgekookte schelvis, van Vercruysse werd Klucht onbehaaglijk, hij wist bij God niet waarom. Vercruysse hing in hetzelfde soort prehistorische pakken als hij, zijn schoenen waren even afgetrapt als de zijne, zijn stropdas was even mishandeld, en toch, Klucht moest zichzelf telkens opnieuw overwinnen om hem aan te spreken, terwijl Vercruysse op zijn beurt nauwelijks iets durfde te zeggen tegen inspecteur Demir, die het niet kon laten hem de stuipen op het lijf te jagen, rollend met zijn ogen of hem van opzij beloerend als de schurk uit een strip, het geheel begeleid door sonore Turkse vloeken.

‘Al iets gevonden, Vercruysse?’ vroeg Klufft dan toch maar. De sprenzoeker keek hem ongemeen levendig aan. Eigenlijk heeft hij zachte ogen, dacht Klufft.

Helaas, dat betekende nog geen resultaat.

‘Niets, commissaris, niets. Er zijn meer dan genoeg sporen, te veel eigenlijk, maar niet nuttig. Hoow, ze hebben hier in het rond gedanst als een kudde kalveren, de burenen. Ze hebben het slachtoffer versleept. De buur. Een brave man, hoor, daar niet van, maar het is hopeloos.’

‘Vingerafdrukken?’

‘Awwà, dat is weer hetzelfde, veel te veel om goed te zijn. Ik heb er tientallen gevonden, daar in dat huisje, allemaal verschillende. Meneer kreeg nogal dikwijls bezoek, zo te zien.’

‘Heb je zijn naam?’

‘Ja, ja, ja, geen enkel probleem. Zijn identiteitskaart zat in zijn portefeuille en die zat in zijn jaszak. Plaats van afgifte: Sint-Pieters Woluwe. Het betreft Overman, Maximiliaan, vijfenzestig jaar oud, beroep vooralsnog onbekend.’

Het klonk alsof hij het bevolkingsregister voorlas. Zichzelf stelde hij altijd voor als Vercruysse, Noël. Nooit omgekeerd.

‘Ergens een spoor van het moordwapen?’

‘Nee. Niets. Helemaal niets. Maar dat het scherp was, oei-oeioei, ik heb al veel snijwonden gezien in mijn leven, maar deze hier... Het schijnt dat de Japanners lachen om onze scheermesjes, zo bot als een balk, zeggen de Japanners, zij hebben zwaarden waarmee ze een os doormidden kunnen klieven, in één beweging, hoow, ik heb dat een keer gezien op tv, maar deze hier... Kom, zijn hoofd hing er toch nog aan.’

‘Ja, ja, Vercruysse, het is al goed. Geen moordwapen dus.’

‘Niets, meneer de commissaris, maar ik ben nog niet tot aan het eind van de boomgaard gelopen en we moeten nog zoeken in de heggen.’

‘Draai ieder grassprietje om.’

‘Zal gebeuren, meneer de commissaris. Zoals altijd.’

Zoals altijd, inderdaad. Geen stofje, geen korrel zand, geen gevierendeelde luis zou het oog van de Indiaan ontgaan. Vond hij het moordwapen niet, dan wás het er niet, daar twijfelde Kluft niet aan. Had hij nooit aan getwijfeld. Waar hing Ali nu weer uit? En, o ja, bij de burens, hoe kon je dat vergeten, stomme Kluft.

‘Dokter Huyghe, hoe lang is hij al dood?’

‘Voorlopig zou ik zeggen, een uur of twaalf. Misschien een paar uur langer.’

‘Dus de moord zou gisteravond gepleegd zijn? Wat deed het slachtoffer ’s avonds laat op deze plek?’

‘Niet noodzakelijk laat, hoor. Misschien was het nog niet donker, dat kan ik zo niet zeggen. Je zult een beetje moeten wachten, mon cher Cloufte.’

‘Kluft! Rijmt op bluft.’

Hij kon zo langzamerhand een dichtbundel uitgeven met alle rijmen die hij in de loop der jaren dokter Huyghe had aangereikt, totaal tevergeefs. Kluft de dichter-flik. Of de flikdichter? Dat moest hij nog eens overwegen. Nu eerst de binnenkant van de keet bestuderen. Nee, eerst Ali spreken.

‘Heeft iemand gezien waar inspecteur Demir naartoe is gelopen?’

‘Inspecteur Demir is naar dat huis daar rechts gegaan, commissaris,’ zei een piepjonge agente. ‘U ziet het dak boven de heg uitsteken.’

‘Ha, dank je. Hoe heet jij eigenlijk? Ik heb je nog nooit gezien.’

‘Amber Putzeys, commissaris. Ik loop stage.’

‘Goed punt, Putzeys. Ik zal proberen het te onthouden.’

Gezicht even verbaasd als opgetogen. Vermoedelijk hadden

ze haar op dag één van haar stage al ingepeperd dat ze moest uitkijken voor Kluft. Kluft vergeet niets, was een slagzin die door sidderend oud aan bang jong werd doorgegeven in heel de politiekezone Brussel-Zuid en omstreken.

‘Nu ik eraan denk, staat de auto van het slachtoffer hier nergens? Vooruit, stagiair Putzeys, zoeken, ik verwacht straks de volledige inventaris. Ingerukt mars.’

Een knap ding, die stagiair Putzeys. Dat uniform staat lange meisjes goed. Hoe oud zou ze zijn? Pas afgestudeerd, zo zag ze eruit. Eens kijken wat ze waard is. Wacht eens, waar staat dat huis waarover ze het had?

Inspecteur Demir zat in de keuken bij een lange, magere man. Kluft schatte hem een jaar of vijftig, of was het zestig, in ieder geval was hij een Marokkaan, dat zag je aan zijn gezicht, al wist Kluft niet waaraan je het dan precies kon zien. Hij droeg een Belgische geruite pet en geruite pantoffels, al even Belgisch. Tafelzeil, fornuis, behang, Kluft moest bijna naar adem snakken van herkenning. Hij stapte veertig jaar terug in de tijd, recht de keuken van zijn grootmoeder binnen. Alleen de geur klopte niet. Geen spruiten en spek, maar knoflook, uien, koriander. En er hing geen kruisbeeld.

‘Commissaris Kluft, politiekezone zuid,’ zei hij. ‘We onderzoeken de moord op de meneer van de boomgaard hiernaast. Naar het schijnt hebt u hem gevonden.’

De buurman sidderde over zijn hele lijf en snoof krampachtig, alsof hij ieder moment in tranen zou uitbarsten.

‘Even wachten, baas. Ik probeer hem al de hele tijd te kalmeren. Misschien kun je ons beter nog even alleen laten.’

Inspecteur Demir begon te praten in een onbekende taal. Het was geen Turks, dat zou Kluft hebben herkend, hij moest vrijwel dagelijks de eindeloze telefoons ondergaan die Ali van

op kantoor pleegde met zijn vader. Of gingen die in het Koerdisch? In ieder geval niet in deze taal.

‘Ik ga hiernaast in dat hok rondsnuffelen. Peuter hem vooral de pieren uit de neus.’

‘Ja, kom nu, baas,’ zei inspecteur Demir sussend, ‘zachtjesaan, laat mij maar betijen, het zal wel lukken.’

Hij wuifde hem buiten met beide handen.

Kluft liep de deur uit en stak nijdig een sigaret op. Longen vol rook, krachtig uitstoten. Zo, dat was wat een mens nodig had, zeker vanmorgen. In zijn wereldbeeld waren een paar barsten gesprongen. Stel je voor, één, inspecteur Demir die een potentiële verdachte zachtzinnig aanpakt. Stel je voor, twee, een Turk die Arabisch spreekt. Twee mirakels waarvan Jezus Christus wat had kunnen opsteken en het was nog niet eens middag.

In zijn stierennek begon iets tegen te wringen en dat was altijd een veeg teken. Zijn nek bedroog hem nooit. Dit werd een klotenzaak, hij wist nu al dat hij er zelfs met de grootste moeite geen rechte kant aan zou krijgen.

Hij liep terug naar het rommelhok in de boomgaard. Eens kijken. Overman, Maximiliaan had het niet aan gereedschap ontbroken. Er was de zeis. Er ging een soort wiskundige wreedheid van uit, koude precisie, dodelijk cirkelsegment, Kluft kon niet nalaten even over de snede te raspen met zijn duim. Onmenselijk scherp. Hij bekeek zijn vinger. Gelukkig geen bloed, eigenlijk was aan de vinger helemaal niets te zien. Hij huiverde. Vooruit, wat lag, stond, hing er nog allemaal? Een elektrische haagschaar. Een kettingzaag. Een half dozijn handzagen, van smal en lang tot kort en gedrongen. Drie snoeischaren. Hamers. Een van die hamers was ongewoon klein en slank. Waar zou je die voor kunnen gebruiken? Ja, die vraag zal ik nog wel een keer of dertig stellen vandaag. Schroevendraaiers van alle

formaten. Trektangen. Nijptangen. Een ongemeen sadistisch type tang, het gebruik wilde hij liever niet raden. Kluwens ijzerdraad. Kluwens plasticdraad. Bollen touw. Bollen raffia. Wilde Overman zijn huiskamer misschien opsmukken met producten van eigen creatieve huisvlijt? Een paar besmeurde blikken waarop te lezen stond mastic de greffage à chaud / entwas warm / Baumwachs warmflüssig. Een verzameling sikkels, allemaal even griezelig gewet. Een plank vol theeblikken, blauw, goud, rood, merk Twinings, elk blik tot de rand gevuld met spijkers en schroeven. Stapels spanen fruitkistjes. Leeg. Laarzen. Klompen. Twee aluminium ladders, uitschuifbaar. Een trapleer, ook aluminium. Een werkbank. Een soort frietketel, formaat enorm. Wie kreeg het in godsnaam in zijn hoofd om hier frieten te bakken? Een oude keukenkast, lichtblauwe formica.

Ik ken freaks die daar veel geld voor zouden geven. Als het maar van de jaren vijftig is, dacht hij. Hij trok een voor een alle laden open.

Vodden, nog meer touw, wetstenen, heel en gebroken. Ergens vanonder in een groot vak: één haspel met stroomdraad en één voor de tuinslang. Een verlengsnoer. Bovenin, fungiciden en insecticiden. Dozijnen potten en bussen van alle formaten. Aliette. Topsin. Calypso.

Welke idioot noemt een verdelgingsmiddel nou Calypso? En dan nog wel tegen de roze appelluis. Of hier, Envidor, tegen spint en roestmijt. En tegen de kommaschildluis. Dat spul zou wonderen verrichten in de processen-verbaal van de Brusselse politie. En dat hier stopt de vraat van rupsen. Allemaal zéér nuttig.

Hee, wacht eens even. De kerel zal toch niet vergiftigd zijn? En die snee moet dan de ware doodsoorzaak camoufleren. Nee, dat kan haast niet. Het zou een zeldzaam stomme dader zijn

die niet weet dat we zoiets binnen vierentwintig uur ontdekken in de snijzaal. Enfin, Huyghe zal het wel uitzoeken.

Hij stapte naar buiten en stak een sigaret op. Vercruysse kwam aangeslopen. Hij keek niet vrolijk. Maar keek Vercruysse ooit vrolijk?

‘Iets gevonden?’ vroeg Klufft en hij wist dat zijn vraag overbodig was.

‘Awwà, niet al te veel. Niets eigenlijk.’

‘Een idee waar dat vervloekte moordwapen zou kunnen zijn? Wacht nog even, daar komt inspecteur Demir aan. Hij moet meeluisteren. Ali, jij houdt nu vijf minuten je mond. Ên luisteren. Vooruit Vercruysse. Verslag.’

‘Ik zal alles op een rij zetten. Om te beginnen, de dader heeft het wapen meegenomen van de plaats delict. Het voordeel voor hem is evident. Wij vinden het hier niet en kunnen het dus ook niet controleren op vingerafdrukken, DNA, vezels enzovoort. Het nadeel is, dat hij het kan kwijtraken. Laten wij nu zien wat de mogelijkheden zoal zijn. Eén, verbranden. Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Messen echt opstoken, zonder noemenswaardige resten, hoow, dat is technisch gesproken nogal moeilijk, voor de meeste toch. Verbranden mogen we schrapen. Twee, in de vuilniszak stoppen. Dat lijkt me nogal gewaagd. Het is ver van denkbeeldig dat een werknemer van Brussel Net er zijn vingers aan snijdt. Ook dat moeten we verwerpen. Drie, het wapen in de vaart gooien. De vaart is tientallen kilometers lang. We kunnen onmogelijk over de hele lengte gaan peilen, wè. Dus, als de dader daar ook aan gedacht heeft en zich vervolgens buiten Brussel heeft begeven, staan we voor een onmogelijke opdracht.’

‘Ik kan me nog een vierde oplossing voorstellen,’ zei Klufft. ‘Ik denk nu even hardop. Als de schurk nu eens een soort fetijsist is. Wat doet hij dan? Als hij het wapen op zak heeft, zou

hij het kunnen verstoppen op een heilige plaats. Heilig voor hem, welteverstaan. Maar waar zouden we die heilige plek moeten zoeken? Laat maar zitten, ik denk te veel. Maar wat als we de dader vinden en...?’

Inspecteur Demir kon zich niet meer inhouden.

‘Ja, baas, als, als, als. Als onze kat een koe was, konden we ze melken achter de stoof.’

‘Zei mijn grootmoeder altijd,’ antwoordde Kluft mecha-

nisch.

Hij vloekte.

‘Ali, had ik je niet gezegd dat je je kop moest houden?’

Hij perste de rook uit zijn neusgaten.

‘Wacht nu eens even. Mijn conclusie is dat er voor ons niet vier, maar nul mogelijkheden bestaan. Dat moordwapen kunnen we op onze buik schrijven. Vercruyse, wat zeg jij?’

‘Ik wil nog eens nadenken, meneer de commissaris. Geef me een paar dagen. Hoow, misschien zijn er nog meer mogelijkheden. Hoewel, op de keper beschouwd, ik zie er niet zo veel, toch niet met de gegevens die ik nu heb. Awwà, eigenlijk niets.’

Er lag zowaar een tedere glans in zijn ogen. In Klufts nek zat prikkeldraad en die prikkeldraad werd ruw afgerold. Een klotenzaak, hij had zich niet vergist. Hij wurgde een vloek naar beneden. De zoveelste.

Inspecteur Demir had genoeg aan één vuile blik van de baas. Hij haalde zijn notitieboekje boven, hij geloofde niet zo erg in elektronica.

‘Ik zie dat je wilt weten wat de buurman allemaal verteld heeft, baas. Hij heet Boussatta, familienaam, Yugwurthen, voornaam. Zevenenvijftig jaar oud, geboren ergens in het Rif-gebergte, meteen met de eerste migratie naar België gekomen, waarschijnlijk nog in de luiers, nationaliteit Belgisch, woon-